

До революції наше Полісся вважалося одним з найвідсталіших куточків царської Росії. Володимирець був тоді центром волості, що входила до Луцького повіту. Церковно-приходська школа (так зване однокласне училище) відкрилась лише в 1874 році. Тож нинішня наша школа і вважається її правонаступницею. Навчалось тут усього кілька учнів, а очолював заклад Іван Филімонович Голуб.

кого не вдалося врятувати, ховали у східній частині нинішнього старого кладовища. На превеликий жаль, до наших часів не збереглося жодних слідів цих поховань.

У 1934 році у Володимирці спалахнула страшна пожежа, якою було знищено частину селища. Згоріла і школа. Та знову тягнулась до життя, бо підросли діти, яким потрібні були знання. Нове приміщення почали зводити на протилежному боці, з виходом на вулицю Шкільну.

тиждень димило згрище, а поряд через дорогу, де нині будинок Ольги Шами, — ще одне — будинку управи, в якій зберігалось багато документів.

Лише на початку п'ятдесятих почалися відбудовні роботи. Райком партії на той час очолював Дмитро Логвинович Козак, головою виконкому став партизанський командир Олексій Нилевич Шитов. Відділом освіти керував молодий енергійний учитель Антон Ілліч Шенгера, а

того часу над школою, яка довгий час була єдиною у Володимирці! Тоді, після відбудови, її очолювала Катерина Єлисеївна Калашникова. А згодом на довгий час школа стала "Дядечковою". Нині продовжує їх справу, добрі старі традиції молодий ентузіаст Олександр Григорович Осмолович.

Сьогодні у першій райцентрівській навчається майже 500 учнів. Для них обладнані світлі аудиторії, кабінети, чудова їдальня і спортивний зал. Сорок педагогів ведуть дітей у країну знань — заслужені, шановані люди, чимало з них носять почесні професійні відзнаки та звання. Поряд з ветеранами Олексієм Спиридоновичем Дядечком, Ніною Миколаївною Бондаренко, Валентиною Павлівною Симоненко успішно долають круті сходинки педагогічної ниви молоді наставники, творчі натури, які мають свій неординарний підхід до справи.

Та й сама школа має десятки відзнак — за успіхи, досягнуті у вихованні підрастаючого покоління. Про авторитет закладу і його наставників свідчить і те, що 341 випускник обрав нелегкий шлях учителя.

З ВЕРШИНИ своїх літ школа спокійно дивиться у світ світлими вікнами. Шумлять на подвір'ї розлогі берези (пам'ятає про 10-Б, який 1958-го року випустив у світ Іван Климович Воробей). І каштани густими кронами дають бажаний затишок влітку. Вони невідкладні часові, як і наша ювілярка. Тож нехай ніякі життєві вітри-буревії не порушать більше робочого спокою і трудового ритму тих, хто тут працює і хто вчиться, щоб і надалі писати славу історію рідної Альма-матер.

Валентина НОВАК,

заступник директора по виховній роботі.

Єва ХУТКА, випускниця школи 1958-го року, член Спільки журналістів України.

На знімку 1938-го року ви бачите 2-Б клас польської школи. На передньому плані: Марія КОЗОРИЗ (нині Шершень), Катя ДУЛЯНИЦЬКА (Борисова), Марія ЧУГАЙ (Куц). Далі — Аня РИЖА (Коновалова), Надія ШАМА. Серед поляків бачимо тут і Сергія ШАМУ, Сергія ЛУНКОВСЬКОГО, Сергія ЗАБІЛИКА, Павла БЕНДЮКА.

◆ Школа серед каштанів

На крилах весех летять роки

НАЙСТАРИША ШКОЛА РАЙОНУ, ПЕРША ВОЛОДИМИРЕЦЬКА, ВІДЗНАЧАЄ СВОЄ 125-РІЧЧЯ. ПІД РУБРИКОЮ "ШКОЛА СЕРЕД КАШТАНІВ" ПРОДОВЖУЄМО ПУБЛІКАЦІЮ МАТЕРІАЛІВ, ПРИСВЯЧЕНИХ ЦЬЙ ПОВАЖНІЙ ДАТІ.

Як свідчать дані, віднайдені в архівах, лише через двадцять років школа мала 45 хлопчиків і 6 дівчаток, проте закінчили її лише троє — через нестатки і бідність. Стояло невелике приміщення

1 вересня 1937 року тепер уже семирічка, яку освятили ксьондз Домінік Вавжинович, батько Сухозанет та раввин (прізвище його забулося), прийняла школярів. Нині це і є той самий "старий" корпус.

згодом — недавній фронтовик Яків Петрович Шевченко. Тяжка повоєнна ноша звалилась на їхні плечі. З чого починати, де взяти матеріали, кошти, коли навколо стільки біди, коли скрізь панує

розруха?

Та поступово цеглина до цеглини, дощечка до дощечки знову вставала школа, тягнулась вікнами до сонця. А класи поки що розміщались де тільки можна було, у тимчасово пристосованих приміщеннях. В 1951-52 навчальних роках вперше в історії селища 12 юнаків і дівчат отримують атестати зрілості. Що характерно, більшість з них стали вчителями.

І ось настав рік 55-ий, коли заклад знову в добрий час відчинив двері для дітей — тепер уже назавжди.

ІЗ-СРІБНОЮ треллю шкільного дзвоника злинули роки. Скільки вітрів прошуміло з

на території нинішнього спортивного майданчика по вулиці Грушевського, поряд простягався сад і город, де працювали діти, — це були перші уроки трудового навчання.

В 1908-му заклад було реорганізовано у двокласне народне училище. На території Луцького повіту таких нараховувалося лише два.

Потім пронеслась над нашим краєм перша світова війна. Тож, коли фронт наблизився до Стиру, учнів відпустили на тривалі канікули, а в школі розмістився військовий лазарет. Прибулі хірурги, медсестри лікували тут поранених солдат і офіцерів російської армії. Тих,

ЖИТТЯ тривало. Змінювались покоління, і вже інші хлопчики й дівчатка продовжували писати біографію школи, яка стала рідною для багатьох і багатьох володимирчан.

Та довелося пережити їй ще одну війну — Велику Вітчизняну. В період окупації тут розмістився німецький гарнізон. На початку літа 43-го його атакував партизанський загін імені Кармелюка, що діяв на території району. Важкий бій тривав кілька годин. Школа дуже постраждала. Впали покрівля й перекриття другого поверху, поруйнувалась підлога. Як розповідають очевидці, цілий